

3. Τὰ κορίτσια ὅπου ὑπανδρεύονται ἢ ἀπὸ πατέρα ἢ ἀπὸ μητέρα καὶ ἐξωπροικίζονται, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γονέως των, ἀπομνήσκοντας ἀρσενικά παιδιά, δὲν εἰμποροῦν τὰ κορίτσια μὲ κανένα λόγον νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ ἀδέλφια των κανένα κληρονομικὸν μερίδιον ἀπὸ τὴν πατρομητρικὴν περιουσίαν, εἰ μόνον ἂν οἱ γονεῖς των, μὲ διαθήκην των, τοὺς διορίσουν τίποτε. Τὰ ἀδέλφια ὅμως εἶναι εἰς χρέος νὰ ὑπανδρεύσουν τὰς ἀδελφάς των, μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων τους, ἂν ἤθελαν εὐρεθοῦν ἀνύπανδροι.

4. Ἐχοντες οἱ γονεῖς μόνον θυγατέρας, χωρὶς ἀρσενικόν, ἐξωπροικίζοντες τὰς ἄλλας καὶ παίρνοντες γαμβρόν μέσα εἰς τὰ μπαστινά των, εἰς μίαν μόνην ἀπὸ τὰς θυγατέρας των, ὅπου ἤθελεν εὐχαριστηθῇ, αὐτὸς ὁ γαμβρὸς μόνον μὲ αὐτὴν τὴν θυγατέρα, θέλουν εἶναι οἱ μόνοι κληρονόμοι μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων καὶ αἱ ἄλλαι, αἱ ἐξωπροικισμέναι, δὲν εἰμποροῦν, μὲ κανένα δικαίωμα, νὰ ζητοῦν μερίδιον, ἔξω μόνον ἂν οἱ γονεῖς, μὲ τακτικὴν διαθήκην, τοὺς ἀφήσουν τι.

5. Ὅσοι γονεῖς μείνουν χωρὶς κληρονόμον, ἀρσενικόν ἢ θηλυκόν, παίρνοντας ἓνα παιδί, ἢ κορίτζι, ἢ συγγενικόν ἢ ξένο, διὰ κληρονόμον των, ὅποιον εὐχαριστηθοῦν, μὲ τακτικὰ ἔγγραφα, μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων, οἱ συγγενεῖς των δὲν εἰμποροῦν μὲ κανένα λόγον νὰ ζητήσουν κανένα κληρονομικὸν δικαίωμα.

6. Ἀποθνήσκοντας ἓνας ἄνδρας, χωρὶς κληρονόμον, ἢ γυναῖκα του δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ λάβῃ ἀνδρομοίρι, παρὰ μόνον λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ἀνδρός της τὴν περιουσίαν τὸ προικίον ὅπου ἔφερεν εἰς μετρητά, καθὼς καὶ δι' ὅλα τὰ φορέματα ὅπου ἔφερεν ἀπὸ τὸ γονικόν της, τὴν ξετίμησι, ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ ἄνδρας της, μὲ διαθήκην, τὴς διορίσῃ τίποτε. Παρομοίως καὶ μία γυναῖκα ὑπανδρευμένη, ἀποθνήσκουσα ἀκλήρος, ὁ ἀνδρας της, χωρὶς νὰ βαστάξῃ τίποτε ἀπὸ τὰ τῆς γυναικὸς του πατρομητρικὰ ὅπου ἔφερε, τὰ ἐπιστρέφει ὅλα εἰς τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς κληρονόμους της μὲ τὴν ξετίμησιν τῶν φορεμάτων της.

7. Ὅταν τινὰς κάμη διαθήκην καὶ εἶναι ὅλη ἰδιοχείρις του γραμμένη, μὲ μόνον τὴν ὑπογραφὴν του καὶ χωρὶς μάρτυρας, ἔχει κῦρος πλήρης. Καὶ ὅταν εἶναι γράμμα μὲ ἄλλον χέρι, καὶ μὲ μόνην τὴν ὑπογραφὴν του, ἔχοντας τρεῖς ἢ περισσότερους μάρτυρας τιμίους, νὰ ἔχῃ παρομοίως πλήρης, ἀμετάτρεπτον κῦρος καὶ δύναμιν.

... 9. (Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις τῶν αἵρετῶν κριτῶν ἔχει κῦρος ἀμετάτρεπτον).

10. Ὅταν ἓνας κάμη σιαρὲτ νταβὰ ἐναντίον ἄλλου καί, ἀφοῦ κρισολογηθοῦν καὶ ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἔχει κανένα δίκαιον, τότε αὐτὸς ὁ σιαρέτης, νὰ πληρώνῃ τὸν μπουμπασιοιὲ καὶ ὅσα ἄλλα ἔξοδα ἤθελε κάμει ὁ παρ' αὐτοῦ ἀδίκως ἐναγόμενος καὶ μὲ περισσότεραν ἀκόμη παιδείαν.

... 13. ... ὁ διωρισμένος ἄνθρωπος διὰ τὰς κοινὰς τοῦ βιλαετίου ὑποθέσεις καθὼς καὶ οἱ βεκίληδες τοῦ κάθε χωρίου, μαζὶ μὲ τοὺς τιμωτέρους καὶ καλλιτέρους οἰκοκυραίους, τοὺς φρονιμωτέρους, θέλουν θεωρεῖ καὶ συμβιβάζει τὰς διαφορομένας ὑποθέσεις κατὰ μέρος, ἀνηκούσας εἰς τὰ ἄνωθεν σιουρούτια».

792

1828. Ἀπόφασις ἐπιτρόπου ἐπισκόπου Τριπόλεως, λύσεως γάμου, ἐν 326, σ. 409-410. Πρβλ. αὐτόθι, σ. 446-447.

«... ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν στέργουνσιν ἀναμεταξύ τους νὰ συζήσωσιν, ἀλλὰ ζητοῦντες, τὴν ἀπ' ἀλλήλων διάζευξιν, διὰ πολλὰ αἷτια (αὐτοὶ μόνοι οἶδασιν) καὶ ἐπέμενον... ἡμεῖς...

ιδόντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῶν, καὶ τὴν αὐτοπροαίρετον ἐκ συμφώνου ζήτησιν τῆς διαζεύξεώς των, ἕως καὶ μὴ εἰσακουσθέντες, διεζεύξαμεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ἐκκλησιαστικῶς, χωρὶς τινος βίας ἢ ἀνάγκης, ἀλλὰ προαιρετικῶς ἐξ ἀμφοτέρων . . . ἐχόντων ξεχωριστάς, ἰδιαιτέρας καὶ μυστικὰς αἰτίας . . .».

793

1829. Συνθήκη Ἀδριανουπόλεως, μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας, ἐξ ἄρθρων 16.

Τὸ ἄρθρ. 10 ἀναγνωρίζει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν 436, II, σ. 166–173.

794

1829. Ἀναφορὰ τῆς 17 Ὀκτ., ὑπ' ἀριθ. 3641, Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου Ἀργολίδος πρὸς Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος,

ἐν 326, σ. 415.

« . . . ἐγκαίρως ἐπεφορτίσθησαν τὰ εἰσπρακτικὰ χρέη εἰς τοὺς δημογέροντας τῶν πόλεων καὶ χωρίων, πλὴν μεταξὺ τούτων μόνον οἱ τῆς πόλεως ἐξεύρουν νὰ ὑπογράψουν, οἱ δὲ λοιποὶ εἶναι ἀμαθέστατοι . . . ».

795

1829. Ἐκθεσις ὑπ' ἀριθ. 109, ἀπὸ 15 Ὀκτ., τῆς ἐπὶ τοῦ Δικαίου Γραμματείας,

ἐν 138, σ. 160–161.

« . . . ὅταν οἱ ξένοι θέλουν, δὲν δύνανται νὰ τοὺς ἀποβάλουν αἱ τοπικαὶ Ἀρχαί, οὐδὲ κανεὶς πρόξενος . . . ἔχει δίκαιον νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μεσολαβήσουν διὰ τῆς αἰτηθείσης ἐξουσίας των . . . ».

796

1829. Ἀναφορὰ ὑπ' ἀριθ. 746 τοῦ Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου τῶν Δυτικῶν Σποράδων πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν,

ἐν 326, σ. 412–413.

« Ἡ ἐπιστήριξις τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν εἶναι τὰ ἐγγραφὰ των, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ Δικαστήρια ὀφείλουν νὰ ἀτενίζωσι τὴν προσοχὴν καὶ τὴν σκέψιν των· ἀλλ' αὐτά, διὰ τὸ ἀκατάστατον τῆς τουρκικῆς διοικήσεως, εἶναι ἄμορφα καὶ ἀτελῆ καὶ οὕτως ἀκολουθεῖ μέχρι σήμερον, συστηθέντων τῶν Δικαστηρίων. Διάφοροι μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δημοσίου Μνήμονος, χωρὶς νὰ γνωρίζουν οὐδὲ αὐτό, οὐδὲ τὰ καθήκοντά των καὶ ὥς ἐκ τούτου προκύπτουν ἀτοπήματα καὶ ἀταξίαι πολλαί . . . ».

797

1829. Ἀναφορά, ὑπ' ἀριθ. 549, Δημογεροντίας Κέας πρὸς τὸν Ἐκτ. Ἐπίτροπον Βορείων Κυκλάδων,

